

HAYAT KABUĞU

Yazar

Vahid YILDIRIM

Yayınevi

Yazardan Direkt – Turkey

Yazardan Direkt Elektronik İletişim
Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti.
Kozyatağı Mah. Değirmen Sk. Nida Kule No:18
Kat:10 Kadıköy - Erenköy / İstanbul
Tel: 0216 301 12 13
Sertifika No. 33717

ISBN: 978-605-9385-47-3

1. Baskı Mayıs 2018

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San. Tic. Ltd. Şti.
Esatpaşa Mah. Ziyapaşa Caddesi No:4 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks: 0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 12468

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve
Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve
yayımlanamaz.

ÖNSÖZ

Dünyada eksikliği hissedilen birçok mühim konu var. Bazı kavramların, bulunduğu mecraya göre karşılığı da değişiyor. İnsan haklarını misal vermek gerekirse, okumak bir haktır. Ne yazık ki bu hakkından mahrum kalan sayısız kişi var. Bunun sebebi koşulların değişken olması. Bu yüzden yaşam koşullarını şekillendirmek zorundayız. Değişkenleri daha nezih bir yapıya büründürmeliyiz. Bu değişkenlerin en doğru olanını almak ve aynısını uyarlamaktan ziyade üzerine ilave ederek mükemmele dönüştürme çabasına girmeliyiz. En önemlisi okumak zorundayız. Böylece en ideal yaşam alanını oluşturabiliriz.

"Ben düşlerimi ararken, umutlarımı kaybetmiş olmalıyım ki, kader seni karşıma çıkardı."

Ruhunu paylaşmaktan korkanlar, çalınmasını istemeyenlerdir.

GİRİŞ

Hayatın güzelce tecrübe edilebilen tarafları kadar, insan çıkarına aykırı tarafları da var. İyisi var, kötüsü var. Doğrusu var, yanlışı var. Yaşadığımız müddetçe de sırtımızdan düşmeyecek yüklerimiz var. Olumlu tarafından bakmaya çalıştıkça, olumsuzu gözümüze sokan yönleri var. Yaşamak için var olana tutunan, tükendi denecek kadar biten, yeşerdi denecek kadar filizlenen umutlar var. Köprünün ne taraftan kopacağını kestiremeyen ben varım, biz varız...

Karanlığa ışık olmak, aydınlığı solan insanoğlu için giderek zorlaşıyor. Umutların bir tebessümle yeşerdiği dünyada, umutsuzluk bir kişi elinde dahi kök salıyor. Tüketmek istiyor bizi. Bizi biz yapan çizgilerimizi. "Ben olmak" istiyorum diyen, "Sen nesen ki?" denerek eziliyor.

Oysa ki her şeye sahibiz. Özgürüz. Düşünebiliyoruz. Bir çoğumuzun da sağlığı yerinde.

Öyleyse neden hayal kurmuyoruz? Neden mutlu olanla, dertli olanı yoldaş kılamıyoruz?

Neden, her konuda bir neden buluyoruz? Ve neden "biz olmak" istemiyoruz?

Mükemmellik kaygısı, mutluluk ile bir bağ kurmuş bünyemizde. Ne kadar kusursuzsak, o kadar mutsuzuz oysa ki. Üstüne üstlük var olan her sorun, kendimizi olduramadığımız için var. Daha az düşünüp, daha radikal kararlar aldığımız için var. Mutluluğu, mutsuzun halinde değil de yılların getirdiği ayıplarda aradığımız için mutsuzluk var. Şimdi; daha mutlu olmak için, daha çok vakit geçirmeli dertli ile. Küçüğü, büyüğü, sevgiyi ve şefkati gözeten yarınlar için yapmalı bunu.

Bildiği kadardı çaresizliği. Kendini kandırmaya yetecek kadar.

BAŞLANGIÇ

Bir sözüm varsa...

Dünya dursa varsa.

Ah! O da bana aşık olsa.

Bir şansım olsa...

Kader gülüp dursa.

Ah! O da bana aşık olsa...

Bir insan ne kadar nefret dolu olabilir ki? Dışarıdan suskunluğunu koruyarak, kendi içinde nasıl kin kusabilir? Kibir, öfke ve gurur! Bulutlardan düşen son damla tanecikleri gibidir. Yıkıcı bir sele dönüşmeden yavaşça kaybolurlar. Ancak, nefret, kin ve intikam arzusu kavurucu bir tufan gibi insanı teslim alır. Ve zamanla insan kendine bile değer vermeyi unuttur. Hani "Canımın canı" derler ya. Bazen insanın elinden canının canını alırlar. Sana sormadan, seni koca bir boşluğun ortasında, söndürülmemiş bir kömür gibi, kendi ateşinde yanmaya terk ederler.

Tıpkı 1998 senesinde Lüks Çeşme Taşı apartmanı inşaatlarının temelleri atılırken, sırf evini yıktırmak

istemediği için öldürölen Kamil KANLIGÖZ ve parçalanan ailesinin geride bıraktıkları tek evlatları Emir KANLIGÖZ gibi.

Peki, O hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edebildi mi? Elbette hayır. Önce kalbini ışıklardan uzaklaştırmayı başardı. Üstelik, bunun için ekstra bir çaba göstermeden hem de. Bunun sebebi; kafasının içinde yanıp tutuşan intikam ateşinin her geçen gün daha da körüklenmesiydi. Onun için nefes almanın, hayal kurmanın ve düşünmenin başka bir anlamı yoktu. Bunu herkesten saklıyor fakat her gün aynada bu gerçekte yüzleşiyordu. Bu hakikat aynasının karşısında, vahşî bir kaplanı dahi tedirgin edebilecek keskin gözleri, alt dişlerini belli eden ve aşağıya doğru nefret kusan alt dudakları ve öfkelenildiği zaman boynunu saran kan damarları, yaşadıklarını tercüme edencesine ihtişamlı bir görünüme bürünürdü. Bu duruma nasıl ve ne zaman geldiğini düşünmeye başladı. Belki annesinin cansız bedenini eline aldığında, belki babasının canlı bedenini saran kavurucu ateşin yaydığı ışıktaki, belki de tüm bunların sebebi olan Kaymakam İbrahim'in apartman dikmek için evlerini yıkmayı istemesi, intikam kıvılcımını körüklemişti. Kaymakam İbrahim her şeyin

sorumlusuydu. Çünkü; onun öfkesinin temelini annesine arsız tekliflerde bulunarak atmıştı. Bunu öğrendiğinde çılıına dönen babasına ise önce eziyet etmiş, sonra ise gözleri önünde cayır cayır yakmıştı. Evini ve evinin reisinin kaybeden annesi kahrolmuş ve zamansız gelen bir hastalığa yenik düşerek, hayattan ayrılmıştı. O, küçük bir çocuktu ve hiçbir şeye engel olamamıştı. O adamlar halen yaşıyor, halen kakhaha atıyor ve halen arsızlık yapmaya devam ediyorlardı. Aklına ve kalbine inen yıldırım, vicdanını yenecek kadar sarsıcıydı. Onun gözünde dünya; yangınlar içindeydi. Kuvvetlice aldığı nefesi göğsünde sıkıştırdı. Düşmanlarının soluk borularına sarılacağı anı hayal etti. Ve bir tufan gibi aldığı nefesi hışımla bıraktı. Öyle ki, aynada oluşan buhar yüzünün yarısını görünmez hale getirmişti.

Kaymakam İbrahim, ofisindeki evrakları gözden geçirirken, telefonu çalmaya başladı. Ceketinin sol iç cebinden çıkardığı telefonu açarak, kulağına götürdü. Sesi oldukça kalın ve boğuktu.

-Alo

-Babacığım!

-Oh! Bebeğim... Nasılsın?

-Sana bir sürprizim var. Ben döndüm.

-Bu ne güzel bir haber böyle.

-Seni özledim, baba. Umarım sen de beni özlemişsindir.

-Özlemek ne kelime, hasretin kalbimi yakıyor. Seni aldırmamı ister misin?

-Hayır, baba. Ben biraz dolaşmak istiyordum.

-Peki, Julietim. Akşam görüşürüz.

Kaymakam İbrahim, telefonu masanın üzerine bıraktıktan sonra önündeki dosyayı açıp, göz gezdirmeye başladı. Koltuğuna matematiksel bir açıyla kambur oturuyordu. Şu ana kadar her şey yolunda gibi görünüyordu. Daha sonra açtığı dosyayı sert bir şekilde öfkeyle kapatıp, alnındaki ter damlacıklarını eliyle sildi.

-Annesi bitti, kızı başladı tiksindirici sevgi gösterilerine. Allah kahretsin! Yurt dışına göndererek bile kurtulmayı başaramadım.

Kaymakam İbrahim'in kızı EZGİ, peşinde sürüklediği valizi ile cadde istikametinde ilerliyordu. Gözlerini mağazalara, insanlara deviriyor ve yıllardır özlemine

çektığı şehrin büyüüne kapılıyordu. Çünkü; 3 senedir Londra'da yaşıyor ve çocukluğunun geçtiği bu sokakların hasretini yüreğinde saklı tutuyordu. Ne yazık ki, onu süzmekte olan bir çift gözden habersizdi.

-İnsan kaderine direnmeye, engel olmaya ve göz ardı etmeye çalışır. Ancak, hakikatin yerini bulması önlenemez bir kuvvettir. Bazı zamanlar, amaçlarımız için göze aldığımız riskler, aslında direnmeye çalıştığımız hakikatin kendisidir.

Büyük ve yuvarlak çerçeveleri olan gözlüğünü taktıktan sonra, yoklama kağıdını arka sıradan aldı.

"13 Mart Salı. Psikolojide kader anlayışı."

Sınıf yoklamasının alındığı kağıtta, isminin bulunduğu alana imzasını attı.

" Emir KANLIGÖZ"

-Dersimiz bitmiştir. Çıkabilirsiniz.

O, üniversite öğrencisi değildi. Aslında lise mezunu bile değildi. Ama bugün, sanki yıllardır öğrencilik yapmış gibi soğukkanlı bir şekilde öğrencilerin arasında ders

dinlemişti. Öğrenciler sakince sınıfı boşaltırken sırasında oturup, olağanüstü rol kabiliyeti ile ders kitaplarını kontrol etmeyi sürdürüyordu. Sınıfın içerisinde halen toparlanmakta olan öğrenciler, onun öğrenci olmadığını nasıl düşünebilirlerdi ki?

Birkaç gün önce Londra'dan yeni dönen Kaymakam İbrahim'in kızı Ezgi'nin, babası ile konuşurken üniversite kaydını yenileyeceğini duymuştu. Çünkü, güneş gözlüğünü aralayarak genç kızı takip eden kişi oydu. Dağınık saçları, gerçeğini aratmayan takma sakalı ve gözlerindeki lensler ile adeta başka birisi gibiydi. Genç kız okuldan ayrıldıktan sonra, Emir okula girdi. Aklında kurduğu her şeyi sırası ile uygulamak istiyordu. Önce okulun çay ocağına gitmeliydi. İçeriye girdi ve çaycıya seslendi.

-Müdür Bey, açık ve iki şekerli bir çay istiyor.

Çaycı dönüp baktı ve umursamaz bir tavırla;

"Çay daha olmamış dersin" dedi. Emir'in aklında bu adamı bir bahane ile buradan uzaklaştırmak vardı. Ancak, adam hiç oralı olmamıştı bile. Emir, bir kez daha şansını denemek istedi.

-Ben, aslında...

Şanslı olmalıydı ki, adamın bir anda gözleri parladı ve sözünün tamamlanmasına bile fırsat vermeden atıldı.

-Sen, burada çalışmak için mi geldin?

Bu aradığı fırsattı.

-Ah! Evet.

Çaycı, sevinçle Emir'in üzerine yürüdü.

-Arkadaşım, şükürler olsun ki geldin. Tek başıma bütün işleri yetiştirmek için çok zorlanıyorum. İki ay önce bir dilekçe yazıp müdüriyete ilettim. Bana bir yardımcının gerektiğini beyan ettim. Allah seni inandırсын, hiç kimsenin umurunda olmadı. Geçen ay bir dilekçe daha yazdım. Birkaç gün sonrasında okulun temizlikçisi benim dilekçeyi çöpte bulmuş.

Emir, bu açıklamayı çok anlamsız buluyordu fakat çok mühim bir konuyu dinliyormuş gibi kulak veriyordu. Çaycı ise anlatmaya ara vermeden, neredeyse soluksuz bir şekilde devam ediyordu.

-O gün bu gündür, ne zaman çay isteseler, bir bahanesini bulup hiç kimseye çay içirtmiyorum. Demek ki artık pes ettiler de seni gönderdiler.

Çaycı, elini omuzuna yasladığı Emir'i süzerek, bir cevap beklediğini işaret eden bakışlar atıyordu. Emir, bekleme yapmadan atıldı.

-Şu ana kadar yaşadıklarınızı unutun, efendim. Artık ben varım. Siz sadece çayınızı demleyin ve gerisini bana bırakın. Hatta hemen işe başlamak istiyorum. İzninizle müdür beyin çayını hemen hazırlayıp, götüreceğim.

Çaycı, bu durumdan oldukça memnun kalmıştı.

-Müsaadenle ben de bir sigara yakıp, geleyim.

Bu kombine fırsatlar zinciri Emir'in işini fazlasıyla kolaylaştırmıştı. Ancak, acele etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Çabucak bir çay hazırladı ve müdürün odasına doğru ilerledi. İçeriye aşına olmadığı için odayı bulmakta biraz zorlasa da en nihayetinde müdür odası yazısını karşısında görünce rahatladı. Kapıyı çaldı ve içeriye girdi.

-Çayınızı getirdim.

Müdür, başını bilgisayardan kaldırdı.

-Ben çay istememiştim. Ayrıca, sen kimsin? Okulun çaycısı nerede?

-İşi bıraktığını söyledi. Şu an dışarıda sigara içiyor.

-İşi bıraktığını mı söyledi?

Müdür, ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

-Çayı masama bırak.

Müdür dışarıya çıktığı an asıl yapması gereken işe koyuldu. Cebinden çıkardığı flash belleği bilgisayara taktı. Önce okula yeni kaydolacak olan öğrencilerin bilgilerinin bulunduğu dosyayı buldu. Bir taraftan ise gözü kapıdaydı. Daha sonra gözüne kestirdiği ilk kişinin orijinal bilgilerini kendi flash belleğine aktardı. Ve bu kişinin tüm bilgilerini ve fotoğraflarını kendi bilgi ve fotoğrafları ile değiştirdi. Zaten bütün bunları resmi web sitelerden organize etmişti. Sadece okulun sistemine daha önceden yüklenen bilgileri değiştirmişti. Üstelik, yerine geçeceği çocuğun ismi Emir KANLIGÖZ'dü. Bu ismi taşıırken hiç zorlanmayacaktı. Artık geriye yapılması gereken tek bir şey kalıyordu. Gerçek kişiyi bulup, temizlemek.

Okuldan çıkarken gözüne bir şey takılmıştı. Çaycı ile müdür tatsız anlar yaşıyorlardı. Etraftaki kalabalık ise gerginliği yumuşatmak için birtakım sözler sarf

ediyorlardı. Emir ise, sadece küçük bir tebessüm ederek oradan uzaklaştı.

Akşam yaklaşmış ve hava iyice kararmıştı. Emir, pencereden vuran ay ışığı eşliğinde bilgisayara aktardığı dosyanın içinden, yerine geçeceği kişinin ev adresini küçük bir kağıt parçasına yazdı. Masanın kenarındaki yazılı belgeleri ve hazırladığı sahte kimliği ceketinin cebine koydu. Bilgisayarı kapatıp yerinden kalktı ve evden dışarıya çıktı.

Kağıtta yazan adrese gelmişti. Boyası dökülmeye yüz tutmuş ve yıkıntı denecek kadar eski bir apartman karşısında duruyordu. Apartmanın uzun koridorunda ilerlerken saçları alnına yayılmış, gözlüğü ve şapkası ile tanınamaz hale gelmişti. Kapının önünde durdu ve siyah eldivenlerini giyerek sakince zile bastı. Birkaç saniye sonra kapıyı genç bir adam açtı.

-Buyurun.

Emir, ani bir hamle ile karşısında duran gencin boğazına sarılıp, içeri itti. Bir ayağı ile kapıyı kapattıktan sonra boğazı avucunun arasında duran genci odaya kadar itti. Koltuğa yapıştırdığı adamı iki eli ile boğazlarken, alnında tomurcuklanan ter tanecikleri gerginliğini ele veriyordu.

Kısa süre sonra avuçlarının arasındaki genç, son nefesini vermişti. Acele ile cebindeki sahte kimlik, evrak ve belgeleri gencin cebine soktu. Yine cebinden çıkarttığı bir başka kağıdı masanın üzerine bırakıp, koltukta cansız bir şekilde yatmakta olan gencin elinin arasına yerleştirdiği kalem ile dikkatli bir şekilde imza attırdı.

Tüm bunları girdiği ilk ders sonlandığı sırada elindeki ders evraklarını incelerken hatırladı. Sınıfta duran son öğrenci de dışarıya çıktığında her şeyi topladı ve yılların öğrencisi gibi koridorda sakince ilerlemeye başladı. Artık asıl amacına ulaşması giderek yaklaşıyordu.

Ezgi, babası ve Hülya ile birlikte bir yandan kahvaltı yapıyor, diğer yandan sabah haberlerine kulak veriyorlardı.

"İki haftadır evinden dışarı çıkmadığını fark eden komşuları polisi aradı. Kemal KOÇ, dün sabah polisler tarafından evinde ölü bulundu. Polislerin bulduğu evraklar neticesinde şahsın borç batağına düştüğü öğrenildi. Ölmeden önce yazdığı intihar mektubu sayesinde ise canına kıydığı anlaşıldı."

Ezgi, kendini daha fazla tutamadı ve televizyonu kapattı.

-Her gün yeni bir mevzu çıkıyor. Allah böylelerine akıl fikir versin.

-Haklısın kızım. İnsan kendi canına nasıl kıyabiliyor?
Açıkçası anlamakta güçlük çekiyorum.

Kaymakam İbrahim'in hemfikir görünmeye çalışmak gibi özel bir gayreti vardı.

-Babacığım, Üniversite kaydımı Londra'ya gideceğim sırada dondurmuştum biliyorsun. Bugün tekrar aktif hale getirmek için okul yönetimi ile görüşmeye gideceğim.

-Londra'dan daha yeni geldin kızım. Bu denli fevri bir karar almamalısın bence. Üstelik geri dönmek istersin belki.

-Hayır, baba. Fevri değilim. Bunu uzun zamandır düşünüyordum.

Kaymakam İbrahim'in çıkış kapısı bu söz ile kapanmıştı.

Emir'in ise asıl hedefi halen belirsiz ve sonuca bağlanmamıştı. Şayet bu muallak süreç son bulursa, her daim karşısına geçip, öfkesini beslediği hakikat aynasını kıracaktı. Her şeyden önce, ilk defa ruhunda gayri

ihtiyari bir kasvet vardı. Bilhassa düşüncelerinde kopardığı nefret fırtınaları iyice karmaşık bir hal almıştı. Çünkü, bu işin sonunda birçok masumun canı yanacaktı. Fakat o, kendi canının yakıldığı zamanları düşündüğünde, "Asıl masum olan bendim" diyen hatıralarının feryatlarına boyun eğiyordu.

Diğer taraftan ise, yeni rolüne adapte olmayı profesyonelce beceriyordu. Gün geçtikçe derslerde iyiden iyiye gidiyor, takıldığı ya da atladığı hususları ise ders kitabından yardım alarak tamamlıyordu.

-Psikoloji ile sosyoloji arasındaki en önemli fark; psikoloji birey davranışlarını, sosyoloji ise toplum davranışlarını inceler. Peki, hayvan davranışları da psikolojiye girer mi? Hımm.

Emir, bu sorunun cevabında ikilemde kaldığı için ders kitabını incelemeye koyuldu.

-Evet, size soruyorum. Girer mi?

Hayvan davranışlarının psikolojiye girdiğini söyleyen Emir, bu konu hakkında küçük bir paragraf okumaya başladı.

Ezgi, Üniversite öğrencisi olarak ikinci senesini geçiriyordu. İlk yılın acemiliğini üzerinden atmış ve hayalleri için bir yılı daha arkasında bırakmıştı.

Her ne kadar hayaller "asla istendiği gibi olmayacak olan zihin tasarımları" olarak nitelendirilse de bu düşünce onu, insanın insanı tanımayışının bir karşılığı çıkarımına ulaştırdı. İnsanın hayalleri ve istekleri için yürekli davranıp savaşıması dünyanın en güzel gayretiydi onun için.

Onun için üniversite, hayallerine giden yolda bir müddet beklediği durak mahiyeti taşımaktaydı. Asıl yolculuğu, hayallerine giden yola revan olma vakti geldiğinde başlayacaktı. Bu yolculukta onunla aynı hayalleri paylaşan, en yakın arkadaşı Demet ile aynı fakülte öğrencisiydi.

Emir ise bir sene içerisinde öğrencilik ortamına ayak uydurmuş, herkesin arkadaş olmak isteyeceği civan bir genç görünümüne bürünmüştü. Üstelik aynı evde kaldıkları ve aynı bölümü okudukları yakın bir dostu vardı. Aslında Emir, dost edinmekten pek hoşlanmayan, bu konuda oldukça müşkülpesent* bir yapıya sahip. Ancak, bu kez onun tüm prensiplerini altüst eden bir

insan söz konusuydu. Emir, daha ilk karşılaşmalarında bunun farkına varmıştı. Üniversite'ye birinci sınıf öğrencisi olarak henüz başladığında, doğal olarak kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Yurtta kalmaktan ziyade onun aklında kurulu düzeni olan bir ev kiralamak vardı. Çünkü, aklında kurduğu tüm planlar için sessizliğe ve sakinliğe ihtiyacı vardı. En nihayetinde istediği şartları taşıyan bir ev bulmuştu. Ona evi gösteren adam oldukça yaşlı ve unutkanlık sorunu olan birisiydi. Bu yüzden Emir ile anlaşmadan önce, Volkan ile yıllık kontrat imzalamıştı. Ne yazık ki ikisinin de bu durumdan haberi yoktu. Kendinden eşyalı gayet hoş bir ev olduğu için detayların üzerinde her ikisi de durmayıp kiralamaya karar vermişlerdi. Emir, oturma odasına eşyalarını yerleştirdiği sırada mutfaktan gelen bir ses ile irkildi. Evin kapısını zaten kapatmıştı. İçerde birisinin olması olanaksızdı fakat, sesler giderek artıyordu. Sehpanın üzerinde duran küllüğü avuçlarının arasına aldı. Yavaş adımlarla mutfığa yürüdü. O esnada mutfaktan aniden birisi çıktı. Elindeki küllüğü korkuyla yere fırlattı. İkisi de bir an için avazları çıktığı kadar bağırdılar. Olanları idrak etmeye çalışırken, Volkan sert çıkmaya başladı. Emir'in de ondan kalır bir tarafı yoktu tabi. İkisinin arasında bir tartışma başladı.

"Evimde ne arıyorsun? diye bağırdı Emir.

"Ne? Senin evin mi? Asıl benim evimde, sen ne arıyorsun?

Emir, üslubunu bozmadan cevap verdi.

"Rica ediyorum lütfen çık dışarıya"

Sehpanın üzerinde duran poşet dosya içerisinde ki kağıdı eline alan Volkan,

"Sen beni, kendi evimden kovamazsın. Kapı gibi kontratım var. Asıl sen çık dışarıya "dedi.

O esnada kapı açıldı. Evin sahibi olan yaşlı amca içeri girdi. Sorunları olduğunu, artık iyice yaşlandığını ve kendisini affetmelerini istedi. Onlar da yaşananların hiç matah olmadığını naif bir dille anlattılar. Artık tek çare kalmıştı, o da evi birlikte kiralayacaklardı. Volkan ile tanışmalarının olduğu gibi, yakınlaşmalarının da ayrı bir hikayesi vardı. Volkan tam bir iddia meraklısı olduğu için okulun belalı çocuklarından birinin aklına girmiş ve kupon yaptırmıştı. Çocuk da Volkana güvenip ne kadar parası varsa kupona yatırmıştı fakat tutmayan kupon ise Volkanın çocukla olan ilişkilerini başka bir düzeye getirmişti. Sizin anlayacağınız çocuk birkaç kişi ile birlikte